

PETER MOHLIN & PETER NYSTRÖM

DE JUISTE MAN

Vertaling Corry van Bree

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Peter Mohlin & Peter Nyström
Oorspronkelijke titel: *Den höggra handen*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Corry van Bree
Omslagontwerp: Studio Vonk & De Boer
Omslagbeeld: © Unsplash
Foto auteurs: © Magnus Liam Karlsson
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1699 3
ISBN 978 94 027 7426 9 (e-book)
NUR 330
Eerste druk mei 2025

Voor het eerst verschenen bij Norstedts, Zweden.
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden.
De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

De klok in de auto gaf aan dat het halfdrie 's nachts was en John zette de ruitwissers op volle snelheid. Toch konden ze de regen niet bijhouden. Gebouwen, verkeersborden en vluchtheuvels vervaagden door het gekletter op de voorruit zodra de koplampen ze verlichtten.

Eigenlijk moest hij snelheid minderen, maar hij wilde het risico niet lopen dat de surveillancewagen eerder bij Hotel Royal zou arriveren dan hij. Slachtoffers van verkrachting waren kwetsbaar. Het winnen van het vertrouwen van de vrouw in kwestie was cruciaal en ging gemakkelijker als hij de eerste was die met haar praatte.

John nam de brug over de Klarälven, reed langs het Stadshotel en sneed af over het plein in de richting van de Västra Torggatan. Hij zigzagde tussen de bankjes en fietsenrekken van het voetgangersgebied en parkeerde de Chrysler voor het hotel.

In de lobby werd hij begroet door een man van in de zestig, met dun grijs haar dat zorgvuldig over zijn kruin was gekamd. De man droeg een wit overhemd en een bordeauxrood gilet met een naamplaatje op zijn borstzak. Op de messingkleurige achtergrond stond in sierlijke zwarte letters: CORNELIUS LJUNGSTEDT. Volgens de telefonist van 112 – met wie John had gesproken – was hij de eigenaar van het hotel en degene die de verkrachting had gemeld.

John begroette hem kort en keek om zich heen. Op een versleten leren bank naast de lift zat een vrouw wezenloos voor zich uit te staren. Ze had blond, kortgeknipt haar en droeg een spijkerbroek met een blauwe geribbelde trui. Haar gezicht had rode vlekken van het huilen, waardoor het lastig was haar leeftijd te schatten. John gokte dat ze ongeveer net zo oud was als hijzelf, misschien iets jonger, rond de dertig.

‘Is zij het?’ vroeg hij.

Cornelius knikte. ‘Ze heet Amanda,’ zei de hoteleigenaar zachtjes.

John liep naar de bank, knoopte zijn lange jas los en hurkte voor de vrouw. ‘Hallo, Amanda,’ zei hij. ‘Ik ben politieagent en werk bij de recherche hier in Karlstad. Kun je me vertellen wat er gebeurd is?’

De blik van de vrouw werd helderder en ze keek hem aan. 'Ik wilde niet... maar daar trok hij zich niets van aan.'

'Wat wilde je niet?' vroeg John, hoewel hij het antwoord wist.

'Seks hebben,' fluisterde ze alsof ze zich schaamde om de woorden uit te spreken.

John wachtte om haar de kans te geven zich te herpakken. 'Wie heeft je dit aangedaan?' vroeg hij vervolgens.

Amanda schudde haar hoofd. 'Dat kan ik niet zeggen.'

'Waarom niet?' vroeg John.

'Dat kan gewoon niet... Ik wil het niet.'

Ze kneep haar ogen dicht en vocht tegen haar tranen.

John wilde naast haar gaan zitten en een arm om haar heen slaan, maar hij wist dat hij een vrouw die net het slachtoffer van seksueel geweld was geworden niet moest aanraken. 'Ken je de man?' vroeg hij. 'Weet je wie hij is?'

Amanda bleef zwijgen en verborg haar gezicht in haar handen. John beseftte dat verder vragen nu waarschijnlijk meer kwaad dan goed zou doen. Als hij wilde dat ze zich voor hem openstelde, moest hij een band met haar opbouwen. Dat zou niet lukken als ze hem als een gevoelloze ondervrager zou beschouwen.

'Er is geen haast bij,' zei hij op een nieuwe, zachtere toon. 'Er komt zo een politiewagen die je naar het ziekenhuis brengt. Er zijn goede protocollen voor dit soort situaties. Je wordt onderzocht door een vrouwelijke arts en zodra ik hier klaar ben, kom ik naar je toe. Dan kunnen we in alle rust verder praten.'

Amanda liet haar handen op haar schoot vallen en keek weer naar hem. 'Moet ik naar het ziekenhuis?' vroeg ze.

'Ik begrijp dat het ongemakkelijk voelt, maar je moet onderzocht worden. Het medisch personeel zal monsters nemen om sporen van de persoon die dit gedaan heeft veilig te stellen.'

De vrouw leek na te denken over wat John had gezegd.

'Ik ga even met de hoteleigenaar praten,' vervolgde hij. 'De agenten kunnen hier elk moment zijn. Is dat goed?'

Ze knikte en trok aan de mouwen van haar gebreide trui. John kwam over-eind en liep naar de receptie, waar Cornelius Ljungstedt achter de donkere houten balie wachtte.

'Hoe gaat het met haar?' vroeg de oudere man bezorgd.

'Ze is in shock en het is niet gemakkelijk om met haar te praten,' zei John. 'Ik hoop dat je me kunt helpen begrijpen wat er gebeurd is.'

‘Absoluut, ik zal mijn best doen. Misschien moeten we naar mijn kantoor gaan om te praten.’

Cornelius keek met een veelbetekenende blik naar de bank. John draaide zich om en zag dat Amanda’s volledige aandacht op de receptiebalie was gericht. De afstand was niet groot genoeg om te voorkomen dat ze de verklaring van de hoteleigenaar zou horen en daardoor gedwongen werd de gebeurtenis opnieuw te beleven.

‘Ja, laten we dat doen,’ zei hij.

Cornelius opende de deur naar een klein kamertje achter de receptie. Toen John hem passeerde, rook hij een zwakke geur van ceder en sandelhout. Geen moderne geuren. De hele verschijning van de man was een belichaming van het hotel. Versleten en aftands, maar met zorg voor de details.

‘Begin maar bij het begin,’ zei John. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Een van de gasten belde naar de receptie,’ zei Cornelius. ‘Hij was wakker geworden door vreemde geluiden uit de kamer naast de zijne. Het klonk alsof een vrouw huilde of kreunde.’

‘Hoe laat was dat?’

‘Net voor twee uur. Ik ging naar boven en luisterde bij de deur. Het was stil, maar ik klopte toch aan. Toen er niemand opendeed, ging ik met de loper naar binnen. Amanda zat op de vloer voor het bed. Ze trilde en ik vroeg hoe het met haar was, waarna ze zei dat ze verkracht was.’

‘Waren er anderen in de kamer?’ vroeg John.

‘Nee, voor zover ik kon zien was zij de enige.’

‘Had ze kleren aan?’

‘Ja, dezelfde die ze nu draagt.’

John zocht naar een plek om te zitten, maar in de kleine ruimte stond slechts één stoel en die was bezet door Cornelius.

‘Zei ze of de verkrachting in het hotel plaatsgevonden had?’ vroeg hij.

‘Daar hebben we het niet over gehad. Ik had het te druk met haar troosten.’

‘Noemde ze geen namen?’

Cornelius dacht even na. ‘Nee, voor zover ik me kan herinneren niet. Ik vroeg haar om met me mee naar de receptie te gaan en daarna heb ik 112 gebeld.’

John haalde een notitieboekje uit zijn jaszak. Hij kraste met zijn pen over het papier totdat de inkt goed doorstroomde en hij ermee kon schrijven. ‘Hoe heet ze verder, Amanda...’ vroeg hij.

‘Forsgren,’ zei Cornelius. ‘Amanda Forsgren.’

John noteerde de naam. 'Verblijft ze hier vaker?'

'Nee, volgens de boekhouding in de computer is dit de eerste keer. Ze is hier nu bijna drie weken.'

'Zo lang?'

'Ja, we staan bekend om onze goede prijzen voor lange verblijven, vooral in het laagseizoen als het moeilijk is om de kamers vol te krijgen.'

John maakte opnieuw een aantekening. 'Heb je haar eerder vanavond gezien?' vroeg hij.

'Ja, ze kwam rond negen uur de lobby in en liep verder naar de bar.'

'Waar is die?'

'In de kelder.'

John knikte. Hij had een bordje in de lobby gezien waarop reclame werd gemaakt voor de bar op de onderliggende verdieping.

'Was ze alleen of samen met iemand?'

'Ze was alleen.'

'Heb je gezien of ze weer naar boven kwam?'

'Helaas niet,' zei Cornelius. 'Als het rustig is bij de receptie, zit ik hier vaak te werken. Misschien moet je met Tiago gaan praten. Hij beheert de bar voor me en is de hele avond beneden geweest.'

'Is hij nu hier?'

De hoteleigenaar schudde zijn hoofd. 'We sluiten de bar om middernacht en vlak daarna gaat hij meestal naar huis. Morgenmiddag rond drie of vier uur is hij weer terug. Tiago houdt nogal flexibele tijden aan, hij is een Portugees.'

John hoorde stemmen in de lobby. Hij begreep dat het surveillanceteam was gearriveerd en liep naar hen toe.

Een fel knipperend licht verlichtte het oude hotel. Een politiewagen met blauwe zwaailichten stond achter de Chrysler in het voetgangersgebied geparkeerd. De agenten stonden bij de ingang en veegden het regenwater van hun petten. Het waren een man en een vrouw, ze waren beiden jong en zo te zien nog niet lang in dienst.

John draaide zijn hoofd om te zien hoe Amanda op de komst van de agenten in uniform reageerde. Hij schrok toen hij zag dat de bank waarop ze had gezeten leeg was. 'Hebben jullie gezien waar ze naartoe gegaan is?' vroeg hij aan de agenten.

'Wie?' vroeg de man.

John gaf geen antwoord. Hij liep naar een deur met het opschrift TOILET en opende die. Amanda was er niet.

‘Zijn er meer toiletten?’ riep hij naar Cornelius, die uit zijn kantoor was gekomen.

‘Nee, we hebben er maar één in de lobby.’

‘Verdomme!’ John vloekte zo hard dat de twee agenten schrokken. ‘Ze moet ervandoor gegaan zijn,’ zei hij. ‘Rijd een rondje door de buurt en kijk of jullie haar kunnen vinden. Een vrouw van rond de dertig, ze heet Amanda, heeft kort blond haar, en draagt een trui en een spijkerbroek.’

De collega’s herhaalden het signalement en haastten zich naar hun auto.

John draaide zich om naar Cornelius, die weer achter de receptiebalie stond.

‘Laat me haar kamer zien,’ zei hij terwijl hij snel naar de lift liep. ‘Misschien is ze daarnaartoe gegaan.’

‘De trap gaat sneller,’ zei de hoteleigenaar. ‘Haar kamer is op de tweede verdieping.’

John veranderde van richting en nam de trap met twee treden tegelijk. Hij merkte dat Cornelius moeite had om hem bij te houden en vertraagde zijn tempo zodat de oudere man hem kon inhalen.

‘Welke kamer?’ vroeg hij.

‘105,’ zei Cornelius hijgend. Hij leidde hem rechts de gang in.

Aan de muren hingen zwart-witportretten van serieuze mannen in pakken en vrouwen in hoepelrokken. Het groene tapijt op de vloer zat vol brandvlekken uit de tijd dat binnen roken nog was toegestaan. Ze bleven staan voor de juiste deur en John klopte aan. ‘Amanda, ben je hier?’

Na een paar seconden stilte stapte hij opzij en vroeg Cornelius om het slot met de loper te openen. John duwde de klink met zijn elleboog naar beneden, opende de deur en ging naar binnen.

De plafondlamp brandde, het bed was niet opgemaakt en het dekbed hing half op de vloer. Over een stoel hingen twee truien en een jas, en op de grond lag een plastic tas waarvan John vermoedde dat er vuile was in zat. In de badkamer zag hij een geruite toilettas en een tandenborstel in een glas op de wastafel staan.

‘Hoe gaat het daar?’ vroeg Cornelius vanuit de gang.

John negeerde de hoteleigenaar en keek in de kamer rond. In een hoek stond een klein bureau. Hij registreerde de gebruikelijke voorwerpen: een telefoon, een waterkoker en een notitieblok met het embleem van het hotel.

Er was echter ook iets wat niet in het plaatje paste.

Een paar leren handschoenen.

Het zwarte bureau camoufleerde de even zwarte handschoenen bijna volledig. Hij had ze over het hoofd gezien als er geen rood label met het logo van de fabrikant aan had gezeten. Met het oog op de maat en het model waren ze waarschijnlijk van een man.

John pakte zijn telefoon en maakte meerdere foto's. Daarna liep hij naar de gang terug.

'Ik wil dat je de kamer weer op slot doet en ervoor zorgt dat niemand hier binnenkomt voordat onze technische recherche gearriveerd is.'

2

Martin stond met een handdoek rond zijn middel in Gabriella's slaapkamer. Hij opende de deur van de kast die ze voor hem had vrijgemaakt en koos een van zijn spierwitte overhemden. Hij knoopte het dicht en streek met zijn hand over de stof.

Die gewoonte – of misschien eerder ongewoonte – had hij al op jonge leeftijd ontwikkeld. Destijds was het overhemd een hoody geweest en was zijn buik net zo dik als de trui ruim was. Een witte deegklomp die hij afschuwelijk vond en die hij niet kon aanraken zonder stof ertussen. Tegenwoordig viel zijn buik nauwelijks nog op onder zijn overhemd. Als hij bleef trainen en op zijn voeding lette, zouden de extra kilo's misschien helemaal verdwijnen.

Gabriella stak haar hoofd om de deur van de slaapkamer. 'Hoe laat moet je bij de bank zijn?'

'Acht uur. Ik moet opschieten.'

Martin trok zijn pak aan. Het werd hetzelfde als de vorige dag, de tabakskleurige van Oscar Jacobson. Hij hoopte dat de renovatie van het huis in Sundsta snel klaar zou zijn, zodat ze daar konden gaan wonen. Het leven uit een koffer, waarbij hij heen en weer ging tussen Gabriella's appartement en de chaos van de verbouwing, was verre van ideaal. Het maakte niet uit wat hij zocht – een oplader, sportkleding of zijn tennisracket –, alles lag op de verkeerde plek.

Martin liep naar de keuken en nam plaats aan de ontbijttafel. Sinds een maand had Gabriella op zijn aanraden een nieuwe tablet aan haar dagelijkse dosis vitaminen en supplementen toegevoegd. Foliumzuur was goed voor vrouwen die zwanger wilden worden. Tijdens hun laatste avond in Nice afgelopen zomer had hij voorgesteld dat ze zou stoppen met de pil. Gabriella was het ermee eens en ze hadden de liefde bedreven met de balkondeur open. Later die nacht, toen Gabriella al sliep, ging Martin naar het balkon, waar hij overmand werd door een enorme vreugde. Hij legde zijn handen op de reling, keek naar de boulevard ver beneden zich en kon zijn geluk wel uitschreeuwen. Hij, Martin Wessman, zou vader worden. Of in elk geval proberen dat te worden.

Gabriella stopte de tabletten in haar mond, nam een slok water en slikte ze door.

‘Nemen we allebei onze eigen auto?’ vroeg ze.

Martin nam een slok van de warme koffie en vervolgens een hap van zijn boterham met kaas. ‘Ja, dat is waarschijnlijk het handigst.’

Normaal gesproken reden ze samen in zijn Tesla naar hun werk. Dat was een van de voordelen van dezelfde werkgever hebben. Maar vandaag had Gabriella vergaderingen waarvoor ze de deur uit moest. Ze balanceerde een lepel yoghurt in haar hand en keek hem aan. ‘Ben je zenuwachtig voor de afspraak met de bank?’

‘Ja,’ gaf Martin toe.

Glennfalks Vastgoedontwikkeling had het eerder moeilijk gehad, maar er hadden nog nooit zulke grote belangen op het spel gestaan. De problemen op de woningmarkt waren op precies het verkeerde moment begonnen.

‘Het komt goed,’ zei ze. ‘Jullie zijn al zo lang klant, er moet een oplossing zijn.’

Toen ze het appartement verlieten, was het asfalt nog nat van de regen van de vorige nacht. Onderweg naar de parkeerplaats moesten ze in het donker tussen de plassen zigzaggen om hun schoenen niet te ruïneren. November is een maand om naar een andere plek te verlangen, dacht Martin. Misschien konden ze naar de zon gaan zodra het rustiger werd op het werk. Een week of twee Thailand. Een beetje overuren draaien in de babyfabriek, als Gabriella tegen die tijd nog niet zwanger was.

Martin merkte dat zijn vriendin niet langer gelijke tred met hem hield. Ze was langzamer gaan lopen en keek naar een vrouw die ineengedoken op een van de bankjes in de woonwijk zat.

‘Ken je haar?’ fluisterde hij.

‘Een beetje,’ mompelde Gabriella.

Martin bestudeerde de vrouw in het zwakke licht van een lantaarnpaal. Ze was dun gekleed, alleen in een trui en een spijkerbroek, en had een brandende sigaret tussen haar vingers. Pas nu zag hij dat ze naar hen gebaarde om naar haar toe te komen.

‘Wat wil ze?’ vroeg hij.

Gabriella legde haar hand op zijn arm. ‘Wacht even,’ zei ze. ‘Ik ga bij haar kijken.’

Martin keek op zijn horloge; hij had hier eigenlijk geen tijd voor. Tegelijkertijd wilde hij Gabriella niet alleen laten voordat hij zeker wist dat alles in orde was. Na een paar minuten kwam ze duidelijk van streek en uit balans terug.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij.

‘Ik moet nog even met haar praten, Martin. Ga jij maar vast, anders kom je te laat bij de bank.’

‘Oké, maar... Is er iets gebeurd?’

‘Dat bespreken we later.’

Gabriella haastte zich naar de vrouw op het bankje terug. Martin onderdrukte de impuls om haar achterna te gaan. Ze had duidelijk laten merken dat ze hem daar niet wilde hebben, en bovendien had hij genoeg aan zijn eigen zorgen.

3

Johns dienst eindigde op het moment dat de rest van de recherche aan het werk ging. Zijn laatste taak voordat hij naar huis kon was om tijdens de ochtendvergadering van de afdeling verslag te doen van de lopende zaken. Hoewel zijn pak gekreukt was na de lange werkdag, was hij nog steeds de best geklede persoon in de kamer. Zijn collega's – op een paar uitzonderingen na – leken zoals gewoonlijk hun wasmand omgekeerd te hebben, waarna ze willekeurig iets van de stapel hadden gepakt.

'Ik hoorde dat we vannacht een verkrachting in Hotel Royal gehad hebben,' zei Mona Ejdewik toen het geroezemoes verstomde.

De korpschef van de recherche was een van de uitzonderingen. Hoewel John vond dat spijkerbroeken niet thuishoorden op een werkplek, maakte hij een uitzondering voor Mona's zwarte exemplaren. Op haar zestigste droeg ze haar broeken en shirts met korte mouwen met een vanzelfsprekende autoriteit. Ze was ook altijd goed op de hoogte; ze miste nooit de gelegenheid om voor de vergadering een kop koffie te drinken met de wachtcommandant.

'Ja, dat klopt,' zei hij terwijl hij een geeuw onderdrukte. 'Maar we hebben het slachtoffer nog niet gevonden.'

Hij vertelde wat er in het hotel was gebeurd, en dat het surveillanceteam dat de vrouw 's nachts had gezocht haar niet had gevonden.

'Waarom ging ze ervandoor?' vroeg Mona.

John was dankbaar dat zijn chef niet vroeg waarom hij de vrouw alleen had gelaten in de lobby.

'Ik denk dat ze bang is,' zei hij. 'Toen ik met haar praatte, wilde ze niet zeggen wie de dader was.'

'Dat zou niet de eerste keer zijn,' zei Mona. 'Wie is ze?'

'Dat weet ik niet. De naam die ze opgaf toen ze incheckte was Amanda Forsgren, maar ik denk niet dat het haar echte identiteit is.'

'Waarom niet?'

John legde uit waarmee hij in de vroege ochtenduren bezig was geweest. Volgens het bevolkingsregister waren er twaalf Amanda Forsgrens in Zweden,

van wie vijf in de betreffende leeftijdscategorie. Hij had de lijst afgewerkt en de laatste vrouw net voor de vergadering gesproken. Ze bracht haar kinderen naar een crèche in Norrtälje en had geen idee waarover hij het had.

‘Geen van hen is dus in de buurt van Hotel Royal geweest?’ vroeg Mona.

‘Precies.’

‘Heeft ze geen creditcard gebruikt bij het inchecken?’

‘Nee, ze betaalde een voorschot en deed dat contant, steeds voor een week,’ zei John, die het hotel had gebeld om die vraag te stellen. ‘Ze heeft ook geen legitimatie laten zien. Er is dus niets waaruit haar identiteit blijkt.’

‘Steeds voor een week?’ herhaalde Mona. ‘Hoelang was ze daar eigenlijk al?’

‘Bijna drie weken. Het hotel lijkt een plek waar mensen zonder vaste verblijfplaats tijdelijk bivakkeren.’

Mona klikte met de pen in haar hand, een duidelijk teken dat ze ongeduldig werd en naar het volgende punt wilde. ‘Is er op dit moment nog meer over te melden?’ vroeg ze.

‘Ja, ik heb iets in de hotelkamer van de vrouw gevonden,’ zei John. ‘Een paar herenhandschoenen. Ze zijn onderweg naar Linköping voor analyse, samen met het beddengoed.’

Mona legde haar pen neer. ‘Stellen we echt de juiste prioriteit door zo’n uitgebreid onderzoek op te starten als er maar zo weinig bewijs is? Je weet hoe zwaar het NFC belast is.’

‘Dat was mijn inschatting,’ zei John. ‘Als we vingerafdrukken of DNA op de handschoenen vinden, dan kunnen we de dader misschien in onze registers vinden.’

‘Ja, maar was het niet beter geweest om het bewijs veilig te stellen en de analyse uit te stellen tot we de vrouw vinden? Misschien wil ze niet eens aangifte doen, en dan kunnen we weinig beginnen.’

John voelde zijn vermoeidheid plaatsmaken voor irritatie. Hij had de hele nacht gewerkt en had geen zin om in twijfel te worden getrokken. Mona moest hebben gezien dat zijn humeur begon te veranderen, want ze zwaaide ontwapenend met haar hand.

‘Gedane zaken nemen geen keer,’ zei ze. ‘We laten het hierbij en hopen dat ze vandaag contact met ons opneemt. Heb je verder nog iets te melden voordat we doorgaan?’

John schudde zijn hoofd. Eigenlijk wilde hij Mona vragen om iemand naar het hotel te sturen om de barman te verhoren. Maar gezien haar onwil om

middelen aan de verkrachtingszaak te besteden, besloot hij het zelf te doen voordat hij vanavond aan zijn dienst begon. Nog maar een nacht in de nachtdienst, dacht hij. Daarna zou die doorschuiven naar de volgende persoon.

Hij keek uit het raam. Het duurde nog minstens een uur voordat het licht werd. John had moeite om wakker te blijven terwijl zijn collega's hun zaken bespraken. Een aangestoken brand in Vålberg en een reeks autodiefstallen in Arvika waren niet genoeg om zijn slaperigheid te verdrijven.

Toen Mona het woord gaf aan Ulf Törner, werd John alert. De ongewenste updates van zijn collega over de voorbereidingen voor het afscheidsfeest van hoofdcommissaris Anderberg waren zowel pijnlijk als vermakelijk. De afgelopen weken leek Ulf vrijwel fulltime met de organisatie van de feestelijkheden bezig te zijn geweest.

‘De locatie is vastgelegd,’ meldde Ulf trots. ‘Zoals ik eerder al zei waren er wat problemen met de reservering, maar dat is nu eindelijk opgelost. Het wordt zoals gepland de Nöjesfabriken. Wat het menu betreft staan we echter voor een lastige beslissing. Anderberg houdt van entrecote en beschouwt zichzelf als een grillmeester. De feestcommissie twijfelt echter of het wel bij het duurzaamheidsbeleid van de politie past om rundvlees aan enkele honderden gasten te serveren.’

John zag dat Mona moeite had om haar geduld te bewaren.

‘Ik dacht eerder aan de onderzoeken waarmee je bezig bent,’ zei ze. ‘Wat kun je daarover vertellen?’

Ulf werd meteen onzeker. ‘Tja, die gaan vooruit.’

‘Vooruit, hoe bedoel je dat?’ vroeg Mona. ‘De inbraak in Vålsviken bijvoorbeeld. Hebben we de camerabeelden van de achterkant van het gebouw binnen?’

‘Ja, die hebben we gekregen.’

‘En?’

‘Nou, er valt niet veel over te zeggen.’

‘Niet veel? Dat was toch waar de daders naar binnen gingen?’

‘Ja, maar...’ Ulf liet zijn stem dalen en wreef over zijn kin. ‘Het is de afgelopen dagen erg druk geweest. Ik heb nog geen tijd gehad om de beelden te bekijken.’

Als het delict ernstiger was geweest dan een diefstal, zou John woedend zijn geworden. Nu kon hij het tragikomische van de situatie inzien. Ulf Törner werd op het politiebureau niet voor niets Vackup genoemd. Dat zijn bijnaam niet Fuckup was, kwam omdat hij net zo bekendstond om zijn vakbondsactiviteiten als om zijn talent om onderzoeken te verpesten.

‘Een witte bestelwagen zonder kentekenplaat reed maandagnacht om 3.28 uur achteruit naar het laadperron,’ klonk een stem met een scherpe klank.

John draaide zijn hoofd om naar het geluid. Naast Vackup zat Daniela Vasquez, het nieuwste lid van de recherche. John begreep waarom Mona haar had gerekruteerd. Vasquez droeg bijna dezelfde kleding als haar chef en had dezelfde onverschrokken blik. Ze was pas zesentwintig en dit was haar eerste baan op een rechercheafdeling.

‘Vier personen met bivakmutsen sprongen eruit en braken in,’ vervolgde ze. ‘Ze vulden de bestelwagen met gestolen goederen en verlieten de plek na exact veertien minuten.’

John kon een glimlach niet onderdrukken en zag anderen aan de tafel hetzelfde doen. Ulf was de mentor van Vasquez, maar ze had blijkbaar genoeg van zijn feestplanning en had de beelden in haar eentje bekeken.

‘Hebben we iets om mee verder te gaan?’ vroeg Mona neutraal.

Als Vackup op zijn nummer gezet zou worden, gebeurde dat achter de gesloten deur van Mona’s kantoor.

‘Jazeker,’ zei Vasquez. ‘Ik heb met het beveiligingsbedrijf gepraat. Toen het alarm afging werd er een auto naar de locatie gestuurd. Volgens het gps-logboek arriveerde de bewaker om 3.38 uur, waarna hij rapporteerde dat hij geen daders zag. Het probleem is alleen dat de inbrekers volgens de camerabeelden op dat moment nog steeds aanwezig waren. Ze vertrokken pas om 3.42 uur.’

‘Denk je dat de bewaker erbij betrokken is?’ vroeg Mona.

‘Ja, of hij heeft dringend een nieuwe bril nodig.’

Daniela Vasquez oogstte een collectieve lach van iedereen rond de tafel. Met één uitzondering: Ulf Törner. John observeerde het chagrijnige gezicht van zijn collega. Vackup was lui, maar niet dom. Hij begreep dat Vasquez hem had kunnen redden toen Mona naar de beelden vroeg. In plaats daarvan had ze hem in het bijzijn van de volledige recherche voor de bus gegooid en had ze tegelijkertijd een handlanger van de dievenbende aangewezen, iemand die met een beetje druk wellicht zijn vrienden zou verraden.

Als John nog enige twijfels had gehad over de aanstelling van Vasquez, dan waren die nu verdwenen. Daniela Vasquez was een talent van uitzonderlijke klasse. Dat ze bovendien de moed had om Vackup een veeg uit de pan te geven leverde haar extra punten op.

4

Vanaf Gabriella's appartement bij Lillängshamnen in Skoghall kostte het hem normaal gesproken twintig minuten om naar de stad te rijden, maar juist vandaag waren twee auto's - waarvan een met een aanhanger - ter hoogte van Bellevue tegen elkaar aan gereden, waardoor het verkeer werd gehinderd.

Martin probeerde de ironie van de situatie te zien. Hij zat letterlijk vast op de plek die de reden voor zijn afspraak met de bank was. Ten westen van de weg lag de grond die Glennfalks Vastgoedontwikkeling had gekocht om er vierhonderd nieuwe woningen te bouwen: appartementen, rijtjeshuizen en vrijstaande villa's in een stedelijk dorp. Zo hadden ze het project aan de gemeente verkocht. De geborgenheid van het dorp, gecombineerd met de nabijheid van de stad Karlstad.

De politici waren enthousiast en Martin had gedacht dat het proces om het bestemmingsplan goedgekeurd te krijgen soepel zou verlopen, maar in plaats daarvan sleepte het zich voort. Vier jaar waren er inmiddels verstreken, met steeds nieuwe vragen van de overijverige ambtenaren van de afdeling Stadsontwikkeling. Toen het project eindelijk groen licht kreeg, was de woningmarkt al aan het instorten. De start van de verkoop afgelopen voorjaar viel samen met de stijgende hypotheekrente en doemverhalen over de naderende recessie.

Martin pakte zijn telefoon en stuurde een bericht naar Torbjörn: File. Ik ben een paar minuten te laat. Ga vast naar binnen.

Hij kreeg een duimpje bij wijze van antwoord terwijl de afzender van dat duimpje zichtbaar werd op een elf meter hoge reclamezuil langs de weg. Torbjörn Glennfalk glimlachte breed en riep iedereen in de file op om zijn nieuwe droomwoning in de idyllische omgeving van Zakrisdals ängar te kopen.

Martin had aanvankelijk twijfels over de naam gehad. Het gebied dat ze wilden bebouwen was alles behalve natuurrijk. Het bestond uit een weiland, een sparrenbos en een voormalige munitiefabriek. Maar Torbjörn had hem overtuigd. Ze verkochten niet de plek zoals die er nu uitzag, maar zoals die zou zijn als het project af was. Torbjörn was er goed in om mensen enthousiast te maken.